

Do rozhodnutí (rekursního) soudu, jímž bylo stanoveno, že za podklad pozůstalostního řízení jest vzítí dědickou smlouvu, nikoliv poslední pořizení, nejsou oprávněni stěžovati si odkazovníci.

(Rozh. ze dne 16. května 1929, R I 255/29.)

Pozůstalostní soud uložil soudnímu komisaři, by projednal pozůstalost podle zákona (podle posledního pořizení). Rekursní soud k rekursu pozůstalé vdovy změnil napadené usnesení v ten rozum, že za podklad pozůstalostního řízení jest vzítí dědickou smlouvu.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs odkazovníků.

Důvody:

Rekursní soud, změniv usnesení prvního soudu, rozhodl, že za podklad pozůstalostního řízení jest vzítí dědickou smlouvu ze dne 16. února 1924. To napadají odkazovníci dovolací stížností, domáhajíce se toho, by bylo obnoveno usnesení prvního soudu, podle něhož jest pozůstalost projednati jen na základě poslední vůle ze dne 23. března 1926. Otázka, na základě kterého důvodu práva dědického má býti pozůstalost projednána, řeší se, jsou-li tu odporující si dědické přihlášky, v řízení upraveném v §§ 125 a 126 nesp. říz., to však jen mezi dědici. Odkazovníci nejsou účastníky takového řízení a nemají práva domáhati se rozhodnutí o tom, podle kterého dědického důvodu má býti pozůstalost projednána. V souzeném případě vdova po zůstaviteli neuznala platnost poslední vůle ze dne 23. března 1926, z níž vyvozují stěžovatelé své odkazy. Setrvávali vdova při svém prohlášení, bude věcí odkazovníků, by své nároky uplatňovali žalobou, a byl v té příčině již usnesením okresního soudu příslušný spor mezi vdovou s odkazovníky odkázán na pořad práva. Odkazovníkům jest také volno, pokud se tak nestane z úřední povinnosti (§ 160 nesp. říz.), domáhati se zákonného zajištění odkazů (§ 161 nesp. říz.). Důsledkem toho nelze důvodně tvrditi, že stěžovatelé byli rozhodnutím rekursního soudu na svých právech zkráceni, a proto nejsou ani oprávněni rozhodnutí tomu stížností odporovati (§ 9 nesp. říz.).

Čís. 8968.

Nejde o zřejmou nezákonnost podle § 16 nesp. říz., poukázaly-li nižší soudy na pořad práva dědice ze závěti, podepsané jen zůstavitelovou šifrou.

(Rozh. ze dne 16. května 1929, R I 284/29.)

Soud první stolice poukázal dědičku, přihlásivší se ze závěti, na pořad práva, ježto vlastnoruční závěť byla podepsána jen šifrou, ni-

koliv jménem zůstavitelovým. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vytýkanou v dovolacím rekursu zřejmou nezákonnost (§ 16 nesp. říz.) nelze spatřovati v tom, že nižší soudy poukázali dovolací rekurentku s její dědickou přihláškou, opírající se o závěť, na pořad práva, protože závěť jest podepsána jen šifrou, nikoli jménem zůstavitelovým. V § 578 obč. zák. vyžaduje se u vlastnoručně psaných posledních vůlí, by byly podepsány jménem pořizovatelovým. Shledaly-li nižší soudy, že tomu požadavku připojením šifry zůstavitelovy není vyhověno, a poukázaly, vycházejíce z toho, že závěť nemá formálních náležitostí (§ 126 nesp. říz.) dovolací rekurentku proti přihlásivším se dědicům ze zákona na pořad práva, nelze mluvit o zřejmé nezákonnosti a dovolacímu rekursu jen z tohoto důvodu podanému nebylo lze vyhověti. (§ 16 nesp. říz.). Zdali šifra na závěti připojená jako šifra obvykle prý zůstavitelem místo podpisu užívaná, ve spojení s úvodními slovy závěti: »Já podepsaný Jan N.« nahrazuje, jak dovolací rekurentka tvrdila, požadovaný v § 578 obč. zák. podpis jménem, o tom rozhodne soud procesní, rozhodnouti o tom v řízení nesporném však nelze.

Čís. 8969.

Zrušení exekuce podle § 39 čís. 1 ex. ř. může se státi i na základě pouhého usnesení, zrušujícího exekuční titul.

Uzavřely-li strany po povolení exekuce mimosoudní smír o vymáhané pohledávce, podle něhož mělo soudcovské zástavní právo na zabavených předmětech býti zachováno do zapravení částky určené smírem, byla tím ujednána zástavní smlouva, jež zakládá právní důvod k nabytí zástavního práva, která však nebrání tomu, by nebyla zrušena exekuce, jsou-li tu podmínky § 39 čís. 1 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. května 1929, R I 298/29.)

Návrh dlužníka, by byla podle § 39 čís. 1 ex. ř. zastavena exekuce zabavením a prodejem movitostí, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl. Důvody: Exekuční návrh opírá se o rozsudek živnostenského soudu. Jde tedy o exekuční titul podle § 1 čís. 11 ex. ř. Podle § 3, první odstavec, ex. ř. jsou k povolení exekuce podle exekučních titulů uvedených v §§ 1 a 2 ex. ř. povolány civilní soudy. Podle § 54 čís. 2 ex. ř. musí býti v exekučním návrhu uveden nárok, pro který se navrhuje exekuce, a exekuční titul nárok ten vykazující. Jím jest tu rozsudek živnostenského soudu. Povolení exekuce nebylo napadeno, usnesení povolující exekuci stalo se právoplatným (srv. však § 33 zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák.). Základem